

ка, закачеше я за нейна-та набожностъ, и я назоваваше свята Прасковія. Тя като го вѣрваше за повече достойнъ отъ какво-то онъ не бѣше, каняшесе да отиде да му ся помоли едно прошеніе за правитель-атъ да ѝ направи, съ надежда че баща ѝ по лесно щеше ся склонин, като не му оставаше нищо друго да направи освенъ да го подпише.

Свершила бѣше единъ день да перена рѣка-та, и ся готовяше у дома си да ся завърне. Преди да трагне она, по обычай-атъ си, много кутн крестъ-атъ си направи и трудно ся натовари съ нейны-те мокры праны дрехы. Нейлеръ, кой-то по случай минаваше, видѣ я и ѝ ся присмѣ. “Ако бѣше, рече ѝ онъ, направила още нѣкон и други отъ твѣя лицемѣрія, щеше да направишъ едно чудо да стане, и твои-те дрехы самички у дома ще ха да идатъ. Дай самъ, приложи онъ като съ сила товаръ-атъ грабна, азъ ще тя на- правя да видишъ какъ невѣрници-те, които він толкози мразете, са добры чело-вѣцы. „ Вонстинна онъ взе кошница-та, и до село-то я занесе. По путя Прасковія, жоя-то немаше никое друго желаніе освенъ какъ